

Yusuf

— poet19 · 25 Eylül 2014

Uyu Yusuf uyu, bir تنها düşün
Koynunda sımıcak sarılıp bana
Çıngırağım olsun o saf gülüşün
Haydi, sen de masal anlat babana

Harabe bir şehrin içinden geçip
Güle gülüstana çevir taşını
Susa da vuslatın suyundan içip
Bir sabah sinemde kaldır başını

Aşkın gergefinde sevgimi doku
Bütün çocuklara esvap et beni
Hasretin kalbine saplayıp oku
Yetim ninnilere türap et beni

Bunca zulmü yarıp göğe eriş de
Kurtar özgürlüğü tutsaklar için
İbrahim harında demlenip piş de
Cennet büyüt Yusuf ruhunda hiç'in

Dört yapraklı yonca bakışın Yusuf
Kimin toprağında bitersin söyle
Ne yazın rengisin ne kışın Yusuf
Fani mevsimlere sığmazsın öyle

Hayalde rüyada bir gezginsin sen
Sahibi gözüme düşen cemrenin
Divane ruhuma bir dizginsin sen
Adın şiirlere sığmaz ki senin

Uçurup semaya kondursam seni
Ne gün parlar gayrı ne de ay parlar
Güle çevirirsin harap gülşeni

Dalından cennete bahçe yaparlar

Öp beni acımdan öp beni Yusuf
Ki dudaklarında panzehir vardır
Hangi göz görmez ki ruşeni Yusuf
Vuslat büyük ise hep tehir vardır

Öp ki sonsuzluğa çıksın yolumuz
Maveraya uçan burak olalım
Uzansın mavi bulutlara kolumuz
Göçmen kuşlara son durak olalım

Çiçeğe kondursam Yusuf yüzünü
Utanır çiçek de çiçekliğinden
Şu dünyanın onca aç öksüzünü
Bir tebessüm ile doyurursun sen

Ben kuyuyum ardın sıra ağlayan
Seninle öğrendi kuyu da aşkı
Şu deniz şu nehir ve şu çağlayan
Senle bildi gözün suyu da aşkı